

[J. P. Nielsen.]

handling i Gang i Udvalget. Jeg gennemgik Punkt for Punkt de Forslag, der var stillet. Men det var en ren Farce. Til sidst foreslog man fra anden Side, at jeg helt holdt op med denne Gennemgang. Naar jeg foretog denne Gennemgang, var det udelukkende for at undersøge, om der var noget Punkt, vi kunde faa Forhandling paa. Det blev flere Gange foreslaaet overfor Formanden, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at jeg skulde holde op med denne Gennemgang. Man ventede fra anden Side paa, at Forhandlingen i Udvalget skulde høre op, og at de to Parter kunde komme i Forhandling og faa et Forlig.

Jeg har vel bemærket, at den højtærede Minister i Landstinget tilbød Socialdemokraterne Forhandling, men det er lige saa rigtigt, at det blev afvist af de Konservative. Naturligvis, for da havde de to Partier faaet et Forlig. Og saa skulde der to Parter til at tilbyde Socialdemokratiet Forhandling, nemlig den højtærede Minister og hans Parti og de Konservative, som var Medkontraahenter i det Forlig, der var kommet i Stand. Det er for øvrigt ved tidligere Lejlighed udtrykt her i Tinget af et konservativt Medlem. Vi var villige til Forhandling. Jeg havde i hvert Tilfælde paa mit Partis Vegne Ret til fri Forhandling, men der var ingen hjemme i den højtærede Ministers Parti til at forhandle med os. Det var et Ultimatum: hvis vi vilde gaa ind paa de Forslag, som stilledes af Venstre og de Konservative, kunde vi gøre det, saa kunde vi hænge paa Vognen, som blev ført af de to Partier. Det var Betingelserne, og det frabad vi os naturligvis.

Saa talte den højtærede Minister noget om, at Socialdemokratiet agiterer for Klassehad. Det kan vi da i hvert Tilfælde spare os nu, for hans Parti og den Regering, han er Medlem af, besørger den Agitation for Socialdemokratiet ganske gratis. De Gerninger, de udfører, skal sikkert snart vise sig at have Følger. Der er heldigvis ikke saa længe til, at vi skal have et Valg. Saa skal det vise sig, at den Agitation har sat store Frugter. Den har bredt sig. Selv om vi havde skrabet alle vore Smaaskillinger sammen, kunde vi ikke have skaffet et bedre Resultat til Veje end med de Gerninger, den højtærede Regering her har præsteret.

Med Hensyn til Juleunderstøttelsen gør den højtærede Indenrigsminister sig skyldig i en Fejlhuskning. Hvad der var Tale om i 1924, var, at der var kommet et Cirkulære, hvorefter Understøttelsen bort-

faldd for Helligdage, altsaa ogsaa for Juledagene, og da der i den paagældende Uge var to ekstra Helligdage, to Hverdage, der var Juledage, enedes Arbejdsløshedsnævnet, hvoraf jeg selv var Medlem, om en Indstilling om at forhøje den ekstraordinære Understøttelse saa meget, at Tabet af Understøttelsen for de to Helligdages Vedkommende derved opvejedes. Det har ikke noget med den Juleunderstøttelse at gøre, som Kasserne administrativt gennem Aarene har haft Lov til at udbetale, og den Ændring, vi her stiller Forslag om, fremkommer ikke i Agitationsøjemed, men kun for at lovfæstne et Forhold, der har været tilladt ogsaa i den højtærede Indenrigsministers forrige Ministerperiode, da han sad som den øverste Leder af Arbejdsløshedskasserne.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Landmandsbanken, som den højtærede Minister kom ind paa, og som jeg ogsaa selv var inde paa, saa har jeg vedblivende den Opfattelse, jeg havde første Gang, vi her i Tinget beskæftigede os med dette Spørgsmaal, og som jeg i hvert Fald ogsaa gjorde gældende indenfor mit Parti, at det sikkert vilde have været bedre, om hele Historien havde likvideret den Gang. Jeg ved udmærket godt, at ogsaa adskillige af mine Partifæller saa saadan paa det, at det vilde have fremkaldt en Katastrofe med Hensyn til Arbejdsløshed o. s. v., men det havde dog sikkert været bedre, om hele Historien havde likvideret; vi var kommet igennem, og een Ting til: de Virksomheder, der siden den Tid er holdt oppe, havde vi faaet ned paa et sundt, naturligt Grundlag. Men skal vi diskutere dette Spørgsmaal, saa er der jo tillige....

Formanden: Dette Spørgsmaal ligger ikke for ved denne Sags Behandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. P. Nielsen): Jeg retter mig naturligvis efter vor højtærede Formand. — Med Hensyn til Arbejdsløsheden og dens Forbindelse med Arbejdsløsheden kom den højtærede Indenrigsminister dog nu saa vidt at erkende, at der var mange Aarsager... (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det har jeg sagt mange Gange!). Men hvorfor hører vi da aldrig andet end, at det er Arbejdsløsheden, det er galt med? Hvorfor har Regeringen saa ikke Mod til ganske aabent at sige, at der er en hel Række andre Forhold, som gør sig gældende i saa Henseende, og ikke alene sige det, men ogsaa komme med Forslag om Foranstaltninger, der tilsigter at bringe ogsaa disse andre Forhold i Overensstemmelse